

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789828960/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

oprullet for os. Når vi da kom hjem, spillede vi hele balletten til stor glæde for vore forældre, især for min fader, der var henrykt over disse præstationer.

EN BESKYTTER

Ved denne tid boede mine forældre på Christianshavn i Brogaden nr. 20 i stuen, hvor de holdt billard og gæstgiveri. Når stuen var tom for gæster, var det én af vore lege at se, hvem af os der kunne holde længst ud at gå på tåspidsen rundt om billardet. Ofte sprang vi tilsidst op derpå og udførte vore balletscener på hosesokker for ikke at fordærve klædet med vore sko, forestillende os, at dette var teatret, vi stod på. Min fader udgjorde da ofte publikum og så med glæde og stolthed på vore forestillinger. Disse lege gav anledning til en begivenhed, som var af en uberegnelig indflydelse på min barndom, min ungdom og i grunden hele mit øvrige liv, således som jeg nu skal fortælle.

En aften havde ualmindelig mange gæster indfundet sig i billardstuen. Vor lille dagligstue, hvor vi børn opholdt os, var ved siden af denne, så vi kunne høre hvert ord igennem den tynde væg. Konversationen i gæstestuen var denne aften meget højroret. Amalie og jeg sad og legede, men blev med ét opmærksomme ved, at vore navne flere gange blev gentaget af min fader, der pligtskyldigst plejede at underholde sine gæster. Vi kunne da ikke lade være at lytte, og nu hørte vi, at min fader fortalte dem om sine to småpiger, der var ved teatret, og som alt kunne danse og synge og udføre de dejligste balletter. »De skulle se dem,« vedblev han, »når de her på billardet udfører deres balletter; det er lige så godt som at gå på komedie.« Teatret har en egen tillokkelse for alle som også det, at komme i berøring med selv en nok så ringe af dets personale. Disse herrer gjorde derfor spørgsmål på spørgsmål, og denne højrorede passiar endte med, at en af dem råbte: »Lad os få dem herind på billardet og se en af deres balletter! De skulle nok blive applauderede, hvis de gør det godt.« – »Ja, lad dem komme herind!« råbte nu alle i munden på hinanden. Jeg rystede over mit hele legeme, thi så lille jeg var, havde jeg dog en medfødt